

МИЛИЦА ШПАДИЈЕР

СУРОВО, А НУЖНО

ПРЕДУГО ОСТАВЉЕНА У ОРМАНУ

Да ли си могла да замислиш
Док си сејала лукавство баснама
Да ће твој последњи непријатељ
Бити бедни инсект
Који не разликује
Светлост од смрти

ЗИМА

Добро познајем зиму.
Њена ми је округлост скоро прирасла к срцу
Ја нисам као други, наивни људи
Који се обрадују када виде пупољке
Ја кажем
Чекајте, биће још хладно
Па ваљда ја знам
Сломила сам једном ногу
Оклизнувши се на последњем снегу
А већ је било пролеће.

Сада се паметно чувам
Превремене топлоте
И у свакој крошњи до маја
Видим могућност за пропаст наде

Али ви
Верујете да ће процветати
Показујете ми висибаве и лале
Које вине из снега
То су докази Божје љубави, кажете
И ја вам их остављам.

Добро познајем зиму
Њена ми је окрутност скоро прирасла к срцу.

ЉУБАВ

Дошао си ми млад
И дошао си ми стар
Дошао си ми бор
И дошао си ми сад
Дошао си ми перје
И дошао си ми глад
Дошао си ми сенка
И дошао си ми хлад

Ако ме видите нову
Ако ме буде стазом
Ако ме прегази воз
Ако ме стигне надом

Нека ме покрије плес
И нека ме поједе раж
Нека ме умије мир
И нека ме сачува глас

Саображење

Како је сурово а нужно
Да одрасте и огруби
Говорити неком крхком а тужном
Ко нит живот нит он њега љуби

Неком самом и упорном
Неком малом
А уморном

Како је тешко и бедно
Схватати увек изнова
Да заправо ви сте једно
Ти и та сенка немоћна